

17 DAYS TOUCH AND GO CURAÇAO - 1

Eindelijk, een dag of vier voor onze terugvlucht naar Nederland, viel de beslissing waar we heel lang over hadden nagedacht. De beklimming van de Christoffel. Joop had als milciën marinier in 1972 tijdens een achttien maanden term op Suffisant de top van deze schoonheid bereikt. Ik had deze tijdens mijn vele verblijven, term 18 maanden in 1961/62 , met de Utrecht 9 maanden en vier maal een term van vier maanden met onze trouwe kist SP2H Neptune, vele malen alleen vanaf beneden en vanuit de lucht aanschouwd. Ik vond deze berg altijd erg mooi en interessant maar had er nog nooit aan gedacht om hem te beklimmen. Mij te heet.

Deze keer met Joop veranderde deze houding echter. Zijn vastberadenheid en enthousiasme maakte dat ik, na lang links en rechts informeren, besloot om ook een gok te wagen. Het alternatief voor mij was om er mee te kappen als het te veel inspanning ging vergen, om daarna foto's van de mooie omgeving te maken. We gingen er dus tegen aan. Half zes op weg van het hotel, kwart over zes bij Park Christoffel en half zeven aanvang klim.

Het begin van het pad viel erg mee, dus ik begon al goede hoop te krijgen voor het vervolg. Na het passeren van een kleine kreek veranderde het vervolg van het "pad" echter in één steile klim bestaande rotsblokken met erg nauwe doorgangetjes die voor mij een enorme inspanning vergden. Nog voor de helft op weg wilde ik de pijp al aan Maarten geven. Deze in mijn ogen afgang wilde ik echter niet over mij laten komen, dus ik ging door.

Het schoeisel wat ik droeg was eigenlijk eigenlijk alleen geschikt voor een bezoek aan Willemstad. Het waren een soort lichtgewicht "SKECHERS" waar ik elk kiezeltje door waarnam en die bij een moeilijke klim over een rots vaak dreigden uit te schieten. Ik droeg ook een rugzak met fotocamera, klein flesje water en blikje cola. Van dit alles had ik meer last dan gemak en bleek de hoeveelheid vloeistof ruim onvoldoende. Ook de tot grote hoogte stijgende temperatuur had ik zwaar onderschat. Bij de MLD zouden ze gezegd hebben: "Slechte vluchtvoorbereiding".

Ik worstelde me omhoog, Joop was sneller trouwens. Onderweg werd ik door snelle jonge mannen en meiden gepasseerd die zich als klipgeiten verplaatsten. Ik dacht dat zij mij een beetje meewarig opnamen. Bijna boven werd ik echter door bijna allen van hen met bewondering aangesproken. Joop had hen, bleek later, over mijn leeftijd verteld. Het allerlaatste stukje was zeer steil met afgrondjes. Dit ging mij te ver en nam vanaf mijn mooie uitzichtpunt boven een mooie foto. Joop ging nog door, maar heeft het allerlaatste stuk ook niet aangedurfd. Ik vond achteraf dat heel jammer voor hem.

Toen ik voor te afdaling op Joop zat te wachten besloot ik opeens om alleen naar beneden te gaan. Waarom weet ik niet meer precies, maar dan kon ik mijn eigen tempo bepalen en af en toe minder elegant (soms pijnlijk) over de achterkant van mijn (korte) spijkerbroek over sommige rotsblokken glijden. Twee maal ben ik toen achterover gevallen. Gelukkig was mijn camera niet beschadigd. Uiteindelijk na een terugtocht die minstens zo zwaar als die omhoog, kwam ik licht gehavend en uitgeput(gedroogd) beneden.

Precies op dat moment barstte de hemel open. Zelden heb ik zo een regenbui op Curaçao meegemaakt. De droge beddinkjes liepen vol en het water stoomde over de paadjes. Gelukkig kwam Joop even later ook beneden. Als dit eerder was gebeurd, had ik daar misschien nu nog boven gezeten.

Ik weet niet door wie of waarom ik daar boven besloot terug te gaan. Ik dacht even aan een hogere macht. Of zou het toch “de juiste beslissing op het juiste moment” zijn geweest. Die namen we bij de MLD wel meer.

We hebben echter na deze barre tocht voor enkele dagen een behoorlijke spier pijn aan ons landingsgestel overgehouden. We verplaatsten ons toen met een schrede gelijk aan die van de “Indiase Inteelt Ibis”. Een fictieve loopvogel, ooit ontsproten in mijn brein tijdens een potje kaarten op de Karel Doorman.

De ingang.

Halverwege

Prachtig uitzicht op hoogte.

Niet links of rechts maar rechtdoor nam ik aan.

Uitieme hoogte

Foto door Joop met zijn telefoon. Ikzelf als een wandelende tak over een slecht wandelpad met verkeerde schoenen, rugzak en te weinig drinken bleek achteraf. En heet.. HEET !!!!!